

ναῦται ἡγάπων καὶ ἐπεριποιῶντο αὐτὰ δύο πουλάκια τῆς, ὅπως συνείθιζε νὰ ὀνομάζῃ τὸν Κάρολον καὶ τὴν Λού. Ἀλλὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ θάλασσα ἤρχισε νὰ ἐσαγριώνεται καὶ τὸ πλοῖον νὰ κοιλύεται φοβερῶς ὑπὸ τῶν κυμάτων, ὥστε ἡ κυρὰ Καλὴ ὄχι μόνον διὰ τὰ παιδιά δὲν ἠδύνατο νὰ φροντίζῃ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἑαυτὸν τῆς νὰ βοηθήσῃ. Ἡ θάλασσα τὴν ἐξάλισε τόσο πολὺ, ὥστε πολλάκις ἐπεκαλεῖτο τὸν θάνατον διὰ νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ βάσανά τῆς· ἀλλ' ἐμστενέει καὶ ἐπρόσθετεν εὐθύς, «Εἶσαι ἀνόητη, Καλὴ! ἂν ἀποθάνῃς σὺ, ποῖος θὰ φροντίσῃ διὰ τὰ μικρὰ ταῦτα πουλάκια;»

Ἡ κατάστασις αὕτη τοῦ καιροῦ διήρκεσε πλεόν τῆς ἑβδομάδος, καθ' ὅλον δὲ τοῦτο τὸ διάστημα ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος ἐξετέλει τὰ χρέη μητρὸς, τροφοῦ καὶ ὑπηρετρίας, τρέφων, ἐνδύων καὶ νύπτων καὶ περικοιούμενος τὰ δύο ἐκεῖνα ἀπροστάτευτα παιδιά. Πολλάκις τῆς ἡμέρας τὰ ἐλάμβανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ καὶ τὰ ἀνεβίβαζεν εἰς τὸ κατὰστρωμα, ἔπου καθήμενος πλησίον των τὰ διηγείτο μύθους καὶ ἱστορίας περὶ ἰχθύων, ναυτίλων, τρικυμιῶν, ναυαγίων, θαλασσιῶν πτηνῶν, κλ. πᾶσαν δ' ἐσπέραν τὰ ἔθετεν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ καὶ καθήμενος παρ' αὐτῇ ἤκουε τὴν βραχνεῖαν προσευχὴν, τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ των τὰ εἶχε διδάξει νὰ λέγωσι πρὶν κοιμηθῶσι.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ μὲν πλοίαρχος ἤρχισε νὰ θεωρῇ τὰ δύο ἐκεῖνα μικρὰ ὡς ἰδιά του τέκνα, ἐκεῖνα δὲ αὐτὸν ὡς πατέρα των.

Τέλος ὁ καιρὸς μετεβλήθη, καὶ τὴν τρικυμίαν διέδεχθη γαλήνη, καὶ μὲ αὐτὴν ἐφάνη καὶ ἡ κυρὰ Καλὴ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· ἡ δὲ πρώτη τῆς φροντίς ἦτο νὰ κυττάξῃ διὰ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ὁ καλὸς πλοίαρχος, ἀφοῦ διεσκέδασε μὲ διαφόρους ἱστορίας περὶ ναυτίλων, οἱ ὁποῖοι ἐστιόλιζον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης μὲ τὰ ποικιλόχροα πανία των, εἶχε θέσει εἰς τὸ πανέριόν των διὰ νὰ κοιμηθοῦν ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ὡς νὰ μὴ ἐπίστευε δὲ εἰς τοὺς λόγους τοῦ πλοίαρχου ἐπλησίασεν εἰς τὸ πανέριον καὶ ἐσῆκωσε τὸ κάλυμμα διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ σφοδρὰ ἐκείνη τρικυμία δὲν εἶχε βλάψει τὰ ἀγαπητὰ τῆς πουλάκια.

Καθ' ὅσον ἐπροχώρουν πρὸς βορρᾶν τὸ ψῦχος ἐγένετο ἐπαισιωχότερον, ὥστε ἐχρειάσθη νὰ ἐνδύσῃ τὰ παιδιά μὲ χονδρότερα ἐνδύματα.

Ἡ κυρὰ Καλὴ ἤνοιξε τότε τὴν ἀποθήκην τῆς καὶ ἔδγαλεν ἐν κορμάτιον κόκκινης φλάνελλας, τὸ ὁποῖον εἶχε πάρει μαζὺ τῆς, ὃ δὲ πλοίαρχος τὸ ἔκοψε καὶ διὰ τῆς βοηθείας τῆς τάξεως κατεσκευάσθησαν δύο μικροὶ σάκκοι, τοὺς ὁποῖους ἐφόρεσαν τὰ παιδιά μὲ μεγάλην χαράν.

Οὕτω πως διήλθον ἱκαναὶ ἡμέραι εἰς τὴν θάλασσαν. Τέλος δὲ ἐφθασεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης, καὶ ἐπειδὴ ὁ πλοίαρχος ἔπρεπε νὰ ἐκφορτώσῃ τὸ βαμβάκιον, τὸ ὁποῖον εἶχε διὰ τὴν πόλιν ἐκείνην, ἐπρότειναν εἰς τὴν κυρὰ Καλὴν νὰ μείνῃ ἐντὸς τοῦ πλοῖου ἕως οὗ τελειώσῃ τὴν ἐκφόρτωσιν καὶ κατόπιν θὰ τὴν ἔφεραν εἰς τὴν Βοστώνην καὶ θὰ τὴν ἐτοιποῦντο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς τοῦ, ὅπου τὰ μικρὰ θὰ ἦσαν ἀσφαλῆ, καὶ θὰ εἶχον πᾶσαν δυνατὴν περιποίησιν. Ἀλλ' ἡ Καλὴ ἀπέρριψε τὴν πρότασιν τοῦ καλοῦ πλοίαρχου, εἰπούσα, ὅτι ἐπρότιμὰ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην.

— Ἀλλὰ τί θὰ κάμῃς χωρὶς χρήματα εἰς τὴν πολυάνθρωπον καὶ πονηράν ταύτην πόλιν; — τὴν ἠρώτησεν ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος.

— Μὴ σὲ μέλει διὰ τοῦτο, καπετάνι μου, — ἀπὴν τῆσεν ἡ μαύρη. «Εἰδὼ μέσα ἔχω χρήματα νὰ διατηρήσω τὰ πουλάκια μου ὡς βασιλόπουλα ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ ἔλυσεν ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῆς μανδύλιον, εἰς μίαν ἄκραν τοῦ ὁποῖου εἶχε δεμένα διάφορα δακτυλίδια καὶ βραχιόλια μὲ πολυτίμους λίθους καὶ λαμαριάς μεγάλης ἀξίας.

Εἰς τὴν θέαν τῶν ἀδαμάντων καὶ τοῦ χρυσοῦ, ὁ πλοίαρχος ἔμεινεν ἐπὶ τινα λεπτὰ σύνοους. Ἐπειτα ἐκβαλὼν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ πουργίον πληρὴς χρυσῶν νομισμάτων

(ἀκολουθεῖ.)

ΤΑ ΤΥΧΗΡΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ. Μοῦ μένει ἀκόμη εἰς τὴν μνήμην ἡ παρατήρησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμες πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅτι οἱ φρόνιμοι καὶ χρηστοὶ πολῖται ὄλων τῶν αἰώνων καὶ ὄλων τῶν ἐθνῶν ἀπέκτησαν καὶ ἀποκτοῦν τὰ πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα, ἐπιμελῶς καταγινομένοι ἕκαστος εἰς τὸ ἴδιόν του ἔργον. Τοῦτο μὲν εἶναι ἀλήθεια· προφανεστάτη. Πλὴν εἶσαι, φίλε μου, βέβαιος, ὅτι λανθάνονται διόλου οἱ κρίνοντες τὰ τυχερὰ παιγνίδια συντομωτέραν καὶ ὁμαλωτέραν ὁδὸν εἰς τὸν πλοῦτον;

ΕΥΒΟΥΛΟΣ. Τί μ' ἐρωτᾷς; Ἀμφιβάλλεις ἀράγε;

ΕΥΘ. Τὴν σιγὴν ταύτην, ὄχι· ἀλλ' ὅταν βλέπω τὴν τράπεζαν καλυμμένην ἀπὸ φλωρία, σαλεύονται τὰ φρονήματά μου.

ΕΥΒ. Ἐλπίζεις τότε, ἴσως, ὅτι ἂν ἔπαίξες, ἤθελες κερδίσει.

ΕΥΘ. Ναί· καὶ πολλὸ ἐλκύομαι ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ τὴν λαμπρότητα νὰ δοκιμάσω τὴν τύχην μου.

ΕΥΒ. Ἐλα λοιπὸν, ἄς υποθέσωσιν ὅτι ἀπόψε ἐμβαίνει εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, καὶ εἰς μίαν ἑβδομάδα διάστημα ἀποκτᾷ χίλια φλωρία, — ποσότητ', μὲ τὴν

ὅποιαν μόλις ἤθελον ἐξισωθῇ οἱ μισθοὶ τῶν κόπων σου εἰς ἐπτά ἔτη.

ΕΥΘ. Βλέπεις πόσον γρήγορα ἠμπόρην νὰ πλετίσω;

ΕΥΒ. Ναί· ἀλλὰ στοχάσου τὰς συνεπειάς. "Ἦθε λες ἀμελήσει τὴν τέχνην σου· διότι τὰ ἐξ αὐτῆς κέρδη, παραβαλλόμενα μὲ τὰ ἐκ τῆς τύχης, ἤθελον σὲ φαίνεσθαι εἰς ἄκρον εὐκαταφρόνητα.

ΕΥΘ. Εἰς τὸν παίκτην, φίλε μου, φαίνεται ἄτοπον, νὰ κοπιᾷζῃ ὁλόκληρον ἡμέραν διὰ νὰ κερδήσῃ ἐν ἡ δύο ἢ πέντε φλωρία, ἐνῶ εἰς μίαν νύκτα ἐμπορεῖ νὰ κερδήσῃ ἑκατόν.

ΕΥΒ. Βέβαια· λέγει καὶ ἡ παροιμία, «Ὅποιος κυνηγεῖ δύο λαγούς, οὐδὲ τὸν ἕνα πιάνει.» Ὅσοι ἀφίνουν τὸ στάδιον τῆς βιομηχανίας, καὶ ἐμβαίνουν εἰς τὸ τῆς τύχης, τὸ κρίνουν φρονιμότερον νὰ περιμένωσι τὰ πλούτη μόνον ἀπὸ τὴν μεγαλοδωρίαν ταύτης. Ἀλλ' ἡ τύχη χαρίζει μὲν τοὺς θησαυροὺς, φέρει ὅμως καὶ τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν. Καὶ σὺ, λοιπὸν, ἤθελες ὑπόκεισθαι ἀκαταπαύστως εἰς τὸ νὰ χάσῃς ὅλην σου τὴν περιουσίαν. Τὸν κίνδυνον τοῦτον τρέχουν ὅλοι οἱ ἐνασχολούμενοι εἰς τὰ τυχερὰ παιγνίδια.

ΕΥΘ. Ἡ ἀπόφασίς των εἶναι, Ἡ οὐδὲν, ἡ Πολλὰ.

ΕΥΒ. Καὶ ἂν ἐξετάσῃς, θέλεις εὐρεῖ ὅτι πολὺ μεγαλύτερος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὅσοι καταντῶν εἰς τὸ οὐδὲν, Ἀφοῦ δὲ φθάσωσιν εἰς τοῦτο, ποῖος τοὺς ἐλεεῖ; Μήπως εἶναι ἐλέως ἄξιοι; Ποῖος δὲ τοὺς ἐμπιστεύεται;

ΕΥΘ. Ὅλοι τοὺς καταφρονοῦν, καὶ τοὺς νομίζουν ὅτι πάσχουν ἄξια τῆς ἀνοησίας των.. Τινὲς ὅμως καὶ ἀποκτοῦν διὰ τῆς αἰσχροκερδεῖας ταύτης.

ΕΥΒ. Μήπως αὐτῶν ἡ κατάστασις εἶναι προτιμητέα; Πλούτος, κατὰ τρόπον τοιοῦτον ἀποκτηθεὶς, χρησιμεύει μᾶλλον πρὸς ἀπώλειαν παρὰ πρὸς ὠφέλειαν τοῦ ἀποκτήσαντος. Περὶ αὐτῶν εἶναι ἀληθέστατον, ὅτι ἐμπύπτουσιν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα. καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβερὰς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν.

ΕΥΘ. Κατὰ τὴν γνώμην σου λοιπὸν, χρηματικῶς θεωρούμενα, τὰ τυχερὰ παιγνίδια εἶναι βλαβερὰ.

ΕΥΒ. Ὅχι μόνον χρηματικῶς, ἀλλὰ καὶ κατὰ πάντα ἄλλον τρόπον. Ὁ παίκτης φθείρει τὴν υγείαν μὲ τὰς ἀμέτρους ἀγρυπνίας, καὶ μὲ τὴν ἀδιάκοπον τοῦ πνεύματος ταραχήν. Νομίζεις ὅτι ἐπὶ μίαν στιγμὴν εἶναι ἡσυχος; Τὰ παιγνίδια διαλογίζεται ἔξυπνος, ταῦτα ὀνειρεύεται κοιμώμενος. Πόσον ἀξιοθρήνητος μεταβολὴ ἡ συμβᾶσα εἰς τὸν φίλον μας Α—, ἀφοῦ ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸ πάθος τοῦτο! Τὸν ἐνθυμίσαι πρότερον πόσον ἱλαρῶς κατεγίνετο τὴν ἡμέραν εἰς τὸ ἔργον τοῦ πόσον εὐδαιμῶν ἐπέστρεψε τὴν ἐσπέραν εἰς τὸν οἶκον! μὲ πόσῃ χαρὰν ἔτρεχαν τὰ τέκνα του νὰ τὸν δεχθῶσι καὶ μὲ πόσῃ ἀγαλλίασιν τὰ ἐθεώρει οὗτος! Πούποτε,

δὲν ἀπελάμβανε τόσῃν ἡδονῇ, ὅσῃν εἰς τὸν κόλπον τῆς οἰκογενείας του. Ἀλλὰ τώρα τὴν νύκτα τὴν ἐξοδεύει μὲ τοὺς ἀσώτους συμπαίκτας του, τὸ πλεϊότερον τῆς ἡμέρας κοιμᾶται, καὶ πάντοτε εἶναι τόσον θυμώδης καὶ δύσκολος. Ὡστε τὰ τέκνα του τὸν φεύγουν πλησιάζοντα, καὶ ἡ καλὴ του οὐζυγος στέκει τρέμουσα ἔμπροσθέν του. Ὀλότελα μετεμορφώθη.

ΕΥΘ. Ὅρθά. Παραστάνεις, λοιπὸν, τὸ χαρτοπαίγνιον θανατηφόρον καὶ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν. Καὶ μ' ὅλον τοῦτο, φίλε μου, πολλοὶ παίζουσιν, καὶ τινες μὲ ἡλικίαν καὶ φρόνησιν.

ΕΥΒ. Δὲν δεικνύουν βέβαια πολλὴν φρόνησιν εἰς τοῦτο· ἐπειδὴ καὶ τὸν χαρακτήρα των ἐξευτελίζουν, καὶ, ἂν δύνανται τόσον νὰ χαλιναγωγῶσι τὸ πάθος των, ὥστε νὰ μὴ πέσωσιν αὐτοὶ εἰς σημαντικὴν τινα ζημίαν, φέρουν ὅμως ἄλλους εἰς παντελῆ ὄλεθρον διὰ τοῦ κακοῦ παραδείγματος. Ἄς μὴ κλειώμεν, φίλε, τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας. Τὸ παιγνίδιον ζοφεῖ τὸν νοῦν, ἐξορίζει τὴν θεοσεβείαν ἀπὸ τὴν ψυχὴν διὰ τῶν ὄρκων καὶ βλασφημιῶν, φέρει γενικῶς εἰς τὴν ἀπάτην, τὸ ψεῦδος, τὰς βεβήλους φωνάς, ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν μέθην· εἰς ἕνα λόγον, ἔχει φυσικὸν ἰδίωμα νὰ ἐξασθενῇ τὸν νοῦν, καὶ νὰ φθείρῃ τὴν καρδίαν.

ΕΥΘ. Ἄρα, καὶ χρηματικῶς, καὶ σωματικῶς, καὶ διανοητικῶς, καὶ ψυχικῶς θεωρούμενα, τὰ τυχερὰ παιγνίδια εἶναι κάκιστα.

ΕΥΒ. Λεῖπε λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ, καὶ εὗχου νὰ λεψύσωσιν ὅλοι.

ΕΥΘ. Εὐχομαι! εὐχομαι!

Δ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Δρὸ συλλαβαὶ μ' ἐξ γράμματα, πλήρη μ' ἀποτελεῖσι,
Τραχόσια δ' εἴκοσι καὶ δρὸ μὲ τ' ἄρθρον με μετροῦσιν.
Ἐγὼ μὲν εἶμαι ἄψυχος· πνοὴν, ζωὴν δὲν ἔχω.
Εἰς πάντας ὅμως καὶ ζωὴν καὶ ἀσφάλειαν παρέχω.
Ἄρκει μόνον εἰλικρινῶς πρὸς με νὰ καταφύγουν.
Τότε δὲ πάντα κίνδυνον δύνανται ν' ἀποφύγουν.
Φρικτοὺς κινδύνους, τρομερὰς τοῦ Σατανᾶ παγίδας,
Ἐπιθυμίας τῆς σαρκὸς, τοῦ βίου καταιγίδας,
Κ' ἐν γένει ὅλα τὰ κακὰ τὰ ἐκ τῆς ἁμαρτίας
Δύνανται ν' ἀποφύγῃσι δι' ἄρωγῆς τῆς θείας,
Τοὺς λόγους με φυλάττοντες, τὰς συμβουλὰς ποιοῦντες,
Τὰς ἐντολὰς καὶ κρίσεις μου εἰλικρινῶς τηροῦντες.
Νὰ γείνωσι δὲ καὶ σοφοὶ καὶ εὐδαίμονες συνάμα
Ἀκολουθοῦντες τοὺς σοφοὺς νόμους μου κατὰ γράμμα.
Διότι ὅλ' οἱ νόμοι μου εἶναι πλήρεις σοφίας,
Σοφίας θείας καὶ ἀληθοῦς — σοφίας οὐρανίας.
Ὅθεν πᾶς ὅστις προσπαθεῖ τοῦτους πιστῶς νὰ πράττῃ